

РЕШЕНИЕ

№ 2915

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Д. Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Виолета Йовчева Въззивно гражданско дело
№ 20211100510489 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 19.05.2021 г., поправено с решение от 20.07.2021 г., постановени по гр.д. № 48192/2018 г. на II ГО, 177-ми състав, Столична община е осъдена да заплати на Н. С. К., на основание чл. 49 от ЗЗД, сумата 6 300 лв. представляваща обезщетение за неимуществени вреди, представляващи болки и страдания от причинена фрактура на ляв крак, както и негативни емоционални изживявания от изпитано чувство на страх, причинени й в резултат на станало на 14.03.2018г. стъпване в необезопасена дупка на ул. Едисон № 33 в гр. София, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 14.03.2018 г. до окончателното изплащане на вземането; сумата 406. 10 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, представляващи закупени медикаменти, ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 14.03.2018г. до окончателното изплащане на вземането. С решението е отхвърлен предявения иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди над сумата от 6 300 лв. до размера на сумата от 15 000 лв. Отхвърлени са и предявени от Столична община срещу третото лице помагач – „ДЛВ“ ЕООД обратни иски, с правно основание чл. 219, ал. 3 от ГПК вр. чл. 54 от ЗЗД за заплащане на сумата 8 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди и сумата 406. 10 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, дължими на Н. С. К. във връзка с процесното увреждане.

Срещу решението в частта, с която са уважени главните иски за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, както и в

частта, с която са отхвърлени предявените срещу третото лице помагач „ДЛВ“ ЕООД обратни искиове, е подадена въззивна жалба от ответника Столична община, с доводи за неговата неправилност, поради нарушаване на материалния закон и необоснованост. Жалбоподателят оспорва възникването на фактическия състав по чл. 49 от ЗЗД спрямо него. Твърди, че първоинстанционният съд неправилно е кредитирал показанията на свидетелите Д.Ю.Х. и Ю.П.И., въпреки че те не са били преки очевидци на увреждането и наличието на множество противоречия в показанията им, като вторият свидетел е бил и съпруг на ищцата. Поддържа, че неправилно не са кредитирани ангажираните от него доказателства – снимки и констативни протоколи, съгласно които на посоченото място на инцидента липсва дупка на пътя. Сочи, че в първоинстанционното производство е доказана неистинността на приложеното по делото медицинско направление от 19.03.2018г. Поддържа, че закупуването на медицинския препарат „Мумио“ не било необходимо, като моли съда да намали обезщетението за имуществени вреди с ненужно заплатената от ищцата цена за закупуването му от 256. 01 лв. Оспорва размера на определеното обезщетение за неимуществени вреди като прекомерен, с оглед претърпените от ищцата увреждания и предизвиканите болки и страдания, както и социално-икономическите условия в страната. Оспорва и определения процент на съпричиняване с доводи, че ищцата е допринесла за настъпилите последици, като съпричиняването възлиза на поне 40 %. Навежда доводи, че законната лихва следва да се присъди от датата на завеждане на иска, а не от момента на установяване на вредата. Евантуално твърди, че законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди следва да бъде присъдена от момента на извършването на всеки отделен разход за лечение. Излага съображения, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че третото лице - помагач отговаря за поддръжката единствено на улиците, посочени в приложение № 11 към сключения със Столична община договор. Сочи, че съгласно редакцията на чл. 5.1 от договора, изпълнителят се е задължил да изпълнява дейности по чл. 1.1.2., попадащи в годишни, месечни, допълнителни и извънредни задания от възложителя. Твърди се, че дружеството – изпълнител е било длъжно да инспектира района, предмет на договора; да подава актуална информация към възложителя за състоянието на улиците и пътните съоръжения и необходимите ремонти с ежемесечна справка, което в случая не е направено, както и да следи за извършването на ремонтни дейности. Моли съда да отмени решението в обжалваната част за уважаване на главните искиове и да отхвърли същите, евентуално да намали размерите на определените обезщетения за неимуществени и неимуществени вреди. Евантуално, при потвърждаване на първоинстанционното решение изцяло или отчасти в частта за уважаване на главните искиове, моли да се отмени решението в частта, с която са отхвърлени обратните искиове срещу ТПЛ „ДЛВ“ ЕООД, като последното бъде осъдено да заплати на Столична община равностойността на присъдените обезщетения за имуществени и неимуществени вреди. Претендира разноски.

Въззиваемата страна Н. С. К., в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е

подала отговор на въззивната жалба.

Третото лице помагач-ответник по обратния иск „ДЛВ“ ЕООД оспорва жалбата в депозиран писмен отговор, по подробно изложени съображения. Поддържа, че не е било длъжно по собствена преценка да извършва ремонт и поддръжка на процесната улица, а само след изрично възлагане от Столична община. Моли съда да потвърди решението в частта за отхвърляне на обратния иск. Претендира разноски за въззивната инстанция.

Решението в частта за отхвърляне на иска за заплащане на неимуществени вреди за разликата над 6 300 лв. до размера на сумата от 15 000 лв. е влязло в сила като необжалвано.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните оплаквания в жалбата.

Първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Производството е образувано по предявен от Н. С. К. иск с правна квалификация чл. 49 от ЗЗД за осъждане на Столична община да заплати сумата 15 000 лв. /при допуснато увеличение на иска с протоколно определение от 26.04.2021 г./ обезщетение за неимуществени вреди, представляващи болки и страдания от причинена фрактура на ляв крак, както и негативни емоционални изживявания от изпитано чувство на страх, причинени □ в резултат на настъпило на 14.03.2018г. стъпване в необезопасена дупка на ул. Едисон № 33 в гр. София, както и сумата 406. 10 лв., представляваща обезщетение за предизвикани от инцидента имуществени вреди, ведно със законната лихва тези суми от 14.03.2018 г. до окончателното им изплащане.

С отговора на исковата молба ответникът Столична община е оспорил възникването на фактическия състав по чл. 49 от ЗЗД. Изложил е твърдения, че процесната улица Едисон № 33 е поддържана в отлично състояние. Оспорил е размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди. Навел е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата, като е предявил обратен иск срещу „ДЛВ“ ЕООД –изпълнител по договор за извършване на дейности по поддържането и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения, в случай че бъде уважен главния иск на ищцата Н. С. К..

Ответникът по обратния иск – третото лице помагач „ДЛВ“ ЕООД, в подаден от него отговор, е оспорил подадения срещу него иск. Посочил е, че улици и булеварди извън изрично посочените в Приложение № 11 към договор за обществена поръчка № СО15-РД-55-365/18.06.2015г. се ремонтират и поддържат само след изрично възлагане на възложителя Столична община, като процесната улица Едисон № 33 не попада в този списък.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел, че

Столична община не е изпълнила задълженията си по чл. 31 от ЗП за ремонт и поддържане на пътния участък на ул. „Едисон“ № 33, като вследствие на бездействието си е създала условия за настъпване на процесния инцидент. Причинната връзка между наличието на дупка на пътя и настъпилото при ищцата увреждане се установявало от депозираните по делото свидетелски показания и заключението на назначената от съда съдебно-медицинска експертиза. Приел е, че представените от общината документи, установяващи доброто състояние на пътната настилка, са съставени 18 месеца след процесния инцидент, поради което не следва да бъдат кредитирани. По предявения обратен иск е приел, че процесната улица попада извън изброените в Приложение № 11 към договор за обществена поръчка № СО15-РД-55-365/18.06.2015 г., поради което, на основание чл. 1.1.1 и 1.1.2 от договора, дейностите по поддръжка се извършвали единствено по изрично възлагане от страна на общината.

Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е обективна, има гаранционно-обезпечителна функция и е за чужди виновни противоправни действия. По така предявения иск следва да се установят следните елементи от фактическия състав, пораждащ тази отговорност: противоправно действие или бездействие от страна на лице, на което е възложено извършване на някаква работа, причиняване на вреда - при или по повод изпълнението на възложената работа, както и причинна връзка между противоправното поведение и вредоносния резултат.

По делото не се спори, че пътният участък на ул. „Едисон“ № 33, върху който се твърди, че е настъпило процесното увреждане, е общински път по смисъл на чл. 3, ал. 3 от Закона за пътищата (ЗП), разположен на територията на Столична община. Ето защо е налице задължение на ответника да осъществява дейностите по поддържането му, респ. по сигнализицията на неравности на пътя с необходимите пътни знаци, на основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 от Закона за пътищата.

В настоящия случай, от събраните по делото гласни доказателства се установява както наличието на дупка върху пътното платно в района на гр. София, „Едисон“ № 33А, така и механизмът на настъпилото при ищцата увреждане. Инцидентът е настъпил около 21:30 часа, докато ищцата, заедно с разпитаните по делото свидетели – Д. Х. и Ю.И., се подготвяли за пътуване към гр. Виена и товарили автомобила, с който е трябвало да пътуват. Както свидетелят Х., така и свидетелят Ицовски дават показания, че изведнъж ищцата извикала от болка и се оказало, че е стъпила в дупка на пътя. Инцидентът настъпил в тъмната част на денонощието, поради което дупката първоначално не е била лесно видима. Според свидетелските показания същата е била с размери около 30 см на 35-50 см. и дълбочина около 15 см. Наличието на пропадане на пътната настилка не се опровергава от представения по делото констативен протокол от 09.09.2019г. на Столична община и приложения към него снимков материал. От една страна, това са частни документи, ползващи страната, която ги е предоставила, а от друга, обследването на пътния участък е станало година и половина след пътния инцидент. Що се касае до изображенията на улицата, снети чрез

приложението „google maps“, същите са направени през 2015г. – три години преди инцидента. Горепосоченото обосновава извод за неизпълнение от страна на Столична община на задълженията □ по поддръжка на пътя чрез обезопасяване и отстраняване на разположената върху него дупка. От друга страна, по делото се установява, че с бездействието си по поддържане на пътната настилка, общината е създала условията за настъпване на претърпяното ищцата увреждане. Това обстоятелство се установява отново от депозираните по делото показания, от които става ясно, че ищцата е стъпила в описаната дупка. Не може да се приемат доводите на ответника, че свидетелите Х. и Ицовски не са били преки свидетели на инцидента. Те са се намирали непосредствено до ищцата, когато е извикала от болка и са видели намираща се до нея в момента на увреждането дупка. Поради изложеното, същите са възприели пряко и непосредствено обстоятелства от съществено значение за механизма на увреждането. Показанията им са логични и непротиворечиви, като и двамата са посочили, че лошата осветеност на улицата е възпрепятствала единствено първоначалното възприемане на дупката, но след настъпване на травмата, тя е била различима. Що се касае до свидетеля Ицовски, съдът от една страна, отчита неговата евентуалната заинтересованост по реда на чл. 172 от ГПК като съпруг на ищцата, от друга обаче, показанията му почиват на негови преки и непосредствени впечатления и кореспондират с останалия доказателствен материал, поради което следва да бъдат кредитирани.

Свидетелите дават показания, че въпреки инцидента е било взето решение за предприемане на пътуване, поради неговата значимост, както и поради това, че ищцата и нейният съпруг не са били наясно със сериозността на претърпяната от нея травма. Това се е разкрило пред тях в следващите няколко дни, когато болките при ищцата са станали прогресивно по-силни, а оттокът значително увеличен. Ищцата и свидетелите направили опит да овладеят симптоми с болкоуспокоителни кремове и студени компреси. Поради това, че се намирали в друга държава, те не потърсили медицинска помощ. Такава била осигурена веднага след връщането им в България – на 19.03.2018 г., когато ищцата е посетила доктор А.А. в МЦ „Ортомед“, където е поставена диагноза „*abris f-ra malleoli fibularis cruris sin*“. Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите за неистинност на представеното по делото медицинско направление. От заключението на вещото лице по приетата съдебна почеркова експертиза се установява, че ръкописният текст в направлението е изготвен именно от д-р А.А.. Изводът на вещото лице, че поставеният от доктора подпис не е съпоставим с изследвания сравнителен материал не налага различен извод, тъй като това несъответствие е изяснено при разпита на д-р А.А., който е посочил, че ползва различни подписи, в зависимост от случая. При съставяне на документи във връзка с работата на му лекар е полагал по-опростен подпис, който се различавал от използвания от вещото лице сравнителен материал, като категорично заявява, че подписът върху медицинското направление е поставен от него. С оглед така дадените обяснения и съвпаденията в почерка, следва да се приеме, че медицинският документ е съставен от д-р А.А. на

посочената в него дата – 19.03.2018г.

Настоящият съдебен състав намира, че установената по време на прегледа на 19.03.2018 . фрактура при ищцата е настъпила именно във връзка с пропадането на крака □ в необезопасената дупка на ул. „Едисон“ № 33. Обстоятелството, че не е ползвана медицинска помощ по-рано следва да се обясни с първоначалната неяснота относно тежестта на контузията, както и с предприетото пътуване. Този извод се потвърждава и от заключението на приетата от първоинстанционния съд съдебно-медицинска експертиза, което като обективно и компетентно изготвено, следва да бъде кредитирано. Вещото лице е посочило, че с оглед вида на фрактурата, механизма на получаването □ се реализира именно при стъпване накриво или при пропадане на крака в пътна неравност (дупка). Съгласно заключението на вещото лице, в случая с голяма вероятност може да се направи извод, че е налице причинно-следствена връзка между фрактурата и процесния инцидент, като вероятността за получаване на такова увреждане при стъпване на криво е значително по-малка.

По делото са установени и претърпени във връзка с увреждането неимуществени вреди от ищцата. Съгласно заключението на приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, при ищцата е настъпила фрактура на лява глезенна става и предприето консервативно лечение. Кракът □ е бил имобилизиран с гипсов ботуш за 35 дни, като периодът на пълно възстановяване е бил около 3 месеца. Болката е била особено интензивна в първите две-три седмици след травмата, като не може да се посочи със сигурност кога е приключила напълно, като е възможно това да е станало в един много по-продължителен период. От показанията на свидетеля Ицовски се установява, че в началния период след настъпване на травмата, ищцата е изпитвала изключително силна болка, като не можела да ходи сама и имала нужда от помощ при придвижването. Тя изпитвала сериозни битови неудобства докато е била с поставения гипс, като □ се наложило да използва патерици. Не можела да полага пълноценни грижи за 3-годишното им дете, което създавало в нея напрежение. Дълго време след сваляне на гипса била несигурна да стъпва върху крака. Травмата довело до трудности и в професионален аспект. Работата на ищцата била психологически ориентирана, което изисквало самочувствие и увереност, които били разклатени от изживяното.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че е осъществен фактическият състав по чл. 49 от ЗЗД – налице е неизпълнение от страна на Столична община на задължението □ по чл. 31 от ЗП за поддържане и сигнализиране на неравности върху общинския път, което е довело до настъпване на телесни увреждания при ищцата – фрактура на лява глезенна става.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост” по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението /т.2 от ППВС № 4

от 23.12.1968 г./ Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. Справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетение, означава да бъде определен от съда онзи точен паричен еквивалент на всички понесени от конкретното увредено лице болки, страдания и неудобства - емоционални, физически и психически сътресения, които ноторно намират не само отражение върху психиката му, но му създават и социален дискомфорт за определен период от време, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното му състояние и които в своята цялост представляват конкретните неимуществени вреди. Същевременно обезщетението за неимуществени вреди има паричен израз, поради което всякога се явява детерминирано и от икономическа конюнктура в страната, една от проявите форми на която са и нормативно определените лимити за отговорността на застрахователя, независимо, че те сами по себе си не са пряк израз на принципа за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД.

Настоящият съдебен състав намира, че при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъдат взети предвид следните обстоятелства, установени със заключението на приетата по делото съдебно-медицинска експертиза и събраните писмени и гласни доказателства /показанията на свидетелите Д.Ю.Х. и Ю.П.И./: 1/ характера, вида и тежестта на претърпяното от ищцата Н. С. К. телесно увреждане от процесния инцидент – фрактура на фибуларния малеоол на лява глезенна става; 2/ продължителността на възстановителния период –около 100 дни, през първите 35 дни, които се наложило гипсова имобилизация на ставата и използването на помощни средства за придвижване - патерици; 3/търпените физически болки по време на възстановяването, особено в началния период след настъпване на травмата; 4/възрастта на ищцата към момента на увреждането от 42 години; 5/ изпитваните от нея битови неудобства и трудности, особено във връзка с отглеждането на тригодишното □ дете; 6/ изпитваното чувство на неувереност и напрежение, вкл. във връзка с невъзможността да полага пълноценни грижи за малкото □ дете; 7/ негативното влияние, която травмата е оказала на работата ѝ.

При съобразяване на горепосочените обстоятелства и на разпоредбата на чл.52 ЗЗД, както и обществено-икономическите отношения в страната към процесния период, въззивният съд намира, че сумата от 7 000 лв. се явява справедливо обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди.

По отношение наведеното възражение за съпричиняване: По делото не се спори, че ищцата не е потърсила незабавно медицинска помощ във връзка с претърпяната от нея травма, като е посетила лекар четири дни след увреждането. Действително, с оглед заявеното от вещото лице в открито съдебно заседание от 28.09.2020г., ненавременната медицинска намеса е имала за резултат удължаване на оздравителния процес. Ето защо ищцата с поведението си е допринесла за настъпването на допълнителни болки и неудобства. От друга страна обаче, това не е имало за резултат влошаване на

травмата, нито усложняване на самия оздравителен процес, поради което определеното от първоинстанционния съд съпричиняване от 10 % отговаря напълно на приноса на ищцата за търпените от нея неимуществени вреди във връзка с увреждането. С оглед гореизложеното и на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД, определеното по правилото на чл. 52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди в размер на 7 000 лв. следва да бъде намалено на 6 300 лв., съразмерно на този принос.

По отношение на иска за имуществени вреди: На ищцата се дължи и обезщетение за направените разходи за лечение в размер на 406. 01 лв. Настоящият съдебен състав намира, че следва да □ бъде възстановена цената, заплатена за медицинския препарат „Мумио“. Независимо от извода на вещото лице, че приемането му не е било абсолютно наложително, на ищцата не следва да бъде отричана възможността да използва налични средства за ускоряване на възстановителния процес. Действието на този лекарствен продукт е пряко свързано с облекчаване на наблюдавани при ищцата симптоми – предизвикания вследствие на фрактурата отток и подобряват възстановителния процес, както е посочило и самото вещо лице. С оглед изложеното, разходите за закупуването му са в причинна връзка с процесното увреждане, не представляват „люксови разходи“ и ищцата следва да бъде репарирана за извършването им.

В полза на увреденото лице следва да бъде присъдена законна лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата, тъй като за вземания с източник непозволено увреждане деликвентът се счита в забава от датата на осъществяване на деянието, на основание чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. Това се отнася както по отношение на претенцията за неимуществени вреди, така и за иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, тъй като законът не прави разлика какво е естеството на вредата /Решение № 11 от 3.05.2018 г. на ВКС по т. д. № 643/2017 г., I т. о., ТК, Решение № 121 от 06.11.2019 г. по т. д. № 2762/2018 г., Т. К., I Т. О. на ВКС, Решение № 60140 от 09.02.2022 г. по т. д. № 875/2020 г., Т. К., I Т. О. на ВКС/.

По изложените съображения жалбата досежно уважаване на иска е неоснователна.

По обратния иск срещу третото лице помагач – „ДЛВ“ ЕООД:

По делото е представен договор за обществена поръчка № СО15-РД-55-365/18.06.2015г., по силата на който Столична община възлага, а „ДЛВ“ ЕООД се задължава да извършва на територията на Столична община – V зона „Райони Искър, Слатина, Кремиковци“ дейностите по поддържане и текущ ремонт на уличната мрежа и пътните съоръжения, включително изграждане, изработване и поддържане на средствата за организация на движението на база посочените в договора режими за съответните обекти, включени в обхвата на зоната. Съгласно т. 1.1.1 от Договора за посочените в списък - Приложение 11, улици и булеварди поддържането се осъществява на база показатели за изпълнение в зависимост от определеното в Приложение 11 ниво на поддържане. Съгласно т. 1.1.2 за цялата останала част от уличната мрежа, включена в обхвата на зоната и извън списъка по Приложение 11,

изпълнителят приема да извършва дейностите по поддържане и текущ ремонт на база конкретни възлагания при необходимост. По делото не се спори, че улица „Едисон“ № 33 не е включена в списъка по Приложение 11. По тази причина ремонтни дейности върху нея могат да се извършват единствено по изрично възлагане на Столична община. По делото не се установява такова възлагане да е правено, било самостоятелно или като част от годишни месечни допълнителни или извънредни задания по чл. 5.1. С оглед на това, изпълнителят по договора не е имал задължение да извършва ремонтни дейности върху процесната улица. Що се касае до визираните във въззивната жалба задължения на изпълнителя по договора са общи и нямат пряко отношение към процесния деликт. Задълженията по чл. 12.1.15, и чл. 12.1.17 от договора за инспектиране на районите -предмет на договора, имат единствено информативен характер и не може да се приеме, че неизпълнението им е от естеството да доведе до процесния инцидент. От друга страна, твърдения за договорно неизпълнение на тези клаузи е наведено за пръв път пред въззивната инстанция, като не е било поддържано в нито един момент в първоинстанционното производство, поради което доводите в тази насока са преклудирани. Предвид изложеното, предявените обратни искове са неоснователни, както правилно е приел и първоинстанционният съд.

С оглед съвпадането на изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение на СРС - потвърдено, като правилно и законосъобразно в обжалваната част.

По разноските: При този изход на спора, въззивникът няма право на разноски. Право на разноски има въззиваемата страна, но не е направено искане за присъждането на такива. Разноски се дължат и на „ДЛВ“ ЕООД, в качеството му на ответник по обратния иск. Третото лице - помагач е направило искане за присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение, но по делото не са представени доказателства за уговарянето и заплащането на такова и такива не следва да бъдат присъдени.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 19.05.2021г., поправено с решение от 20.07.2021г., постановени по гр.д. № 48192/2018 г. на II ГО, 177 състав в обжалваната част, с която Столична община е осъдена да заплати на Н. С. К., на основание чл. 49 от ЗЗД, сумата 6 300 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, представляващи болки и страдания от причинена фрактура на ляв крак, както и негативни емоционални изживявания от изпитано чувство на страх, причинени □ в резултат на станало на 14.03.2018г., стъпване в необезопасена дупка на ул. Едисон № 33 в гр. София и сумата 406. 10 лв. - обезщетение за имуществени вреди, представляващи закупени медикаменти в резултат на увреждането, ведно със законната лихва върху тези суми за периода от

14.03.2018г . до окончателното им изплащане, както и в частта, с която са отхвърлени на предявените от Столична община срещу „ДЛВ“ ЕООД обратни иски по чл. 219, ал. 3 от ГПК вр. чл. 54 от ЗЗД за причинени на Н. С. Косева -Ицовска неимуществени и имуществени вреди.

Решението в частта за отхвърляне на иска за заплащане на неимуществени вреди за разликата над сумата 6 300 лв. до пълния предявен размер от 15 000 лв. е влязло в сила, като необжалвано.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на Столична община - „ДЛВ“ ЕООД.

РЕШЕНИЕТО в частта за иска за присъждане на обезщетение на неимуществени вреди, както и в частта относно предявения обратен иск за причинени на Н. С. К. неимуществени вреди, подлежи на касационно обжалване в 1- месечен срок от съобщенията до страните пред ВКС при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 ГПК, а в останалата част относно главния и обратен иск за причинени на ищцата имуществени вреди, решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____